

[Finansministeren.]

sået på det oplæg, vi fik fra dem — har ønsket det, og som hr. Dahlgaard gav udtryk for det allerede ved første behandling. I og for sig imødekommer dette altså ønsker, som man også nærer inden for det radikale venstre.

Jeg håber på, at vi gennem disse undersøgelser når frem til en både rimelig og skatte-teknisk god ordning og en ordning, der kan bidrage til at modvirke den inflation, som vi alle sammen er enige om — der er vist ingen uenighed på det punkt — stammer fra de meget store rentefradrag. Men det skal gøres på en rimelig måde, og jeg vil gerne gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at der skal ikke jagtes på parcelhusene. Parcelhusene skal ikke have ringere ordninger end andre, og derfor er jeg også glad for den formulering, der går ud på, at det skal tages op i forbindelse med hele spørgsmålet omkring retten til fradrag af renter af gæld, altså forbrugergæld. Det er ikke specielt parcelhusene, vi skal se på, vi skal se på hele problemet.

Må jeg så endelig til sidst give lidt oplysninger. Der har i pressen og også her i dag været givet udtryk for, at det var så og så forfærdeligt, det, der skete. Jeg skal ikke bestride, at der kan være områder af landet — jeg tænker på bl. a. hr. Erhard Jakobsens område — hvor der kan være meget kraftige stigninger. Det er jo også disse stigninger, vi skal bekæmpe ved at begrænse skattefordelene. Det er jo disse skattefordele, som i høj grad har givet de vældige stigninger ikke mindst i Københavnsområdet, men også i andre områder som f. eks. Århusområdet. Jeg vil altså ikke bestride, at der kan være sådanne områder, hvor der er en særlig kraftig stigning, som giver særlig uheldige virkninger. Men hvis vi ser på de meget, meget store områder — hele landet er jo ikke København — der findes uden for København, vil jeg da gerne til oplysning for folketinget og for borgerne naturligvis først og fremmest henlede opmærksomheden på, at ikke mindre end 83 pct. — 83 pct. — af samtlige enfamilieshuse i dette land ligger under 300.000 kr. i værdi ved 15. almindelige vurdering, altså ikke 14. almindelige vurdering. Jeg gentager: 83 pct. af samtlige enfamilieshuse i dette land har en værdi, der ligger under 300.000 kr. ved 15. almindelige vur-

dering, og det synes jeg er noget, der virkelig betyder noget, for hvis man ser på de tal, som er fremsendt til folketingsudvalget vedrørende virkningerne af stigningerne, vil man hurtigt kunne se, at det er forholdsvis beskedne stigninger, der kommer inden for disse grupper. Hvis jeg tager et hus, der er vurderet til 280.000 kr. ved 15. almindelige vurdering, og som har haft den gennemsnitlige stigning på 40 pct., får det en skatteforhøjelse på 220 kr. — 220 kr. — i 1974. Det er det, som regeringens forslag går ud på. Hvis jeg tager et hus til 420.000 kr., får det en skattestigning på 330 kr. Det er altså huse, der er erhvervet efter 8. december 1969.

Hvis vi nu ser på dem, der naturligvis får de største stigninger, dem, der har 13. almindelige vurdering som grundlag, bliver der, hvis vi igen tager huset til 280.000 kr., en stigning på 550 kr. i 1974 og på 770 kr. i 1975. Hvis vi tager et hus til 420.000 kr., vil det i 1974 få 825 kr. og i 1975 1.155 kr. Jeg siger ikke, at det ikke er penge, der betyder noget; det betyder naturligvis noget for folk, at de skal af med nogle flere penge, i dette tilfælde på skattebilletten, fordi indkomsten bliver sat op, det er klart. Men jeg vil også have lov til at sige, at det er en rimelig ordning, vi har fundet frem til, når der skulle gøres noget; og hvis det ikke havde været os, der havde haft regeringsmagten, men de tre partier, der i dag står her som opposition, og de i dag skulle fastsætte reglerne i en ny ligningslov vedrørende parcelhuse, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at det ikke var blevet mildere, i hvert fald ikke hvis de ledende politikere, som gennemførte reglerne i det såkaldte realkreditforlig i 1970, i dag skulle bestemme, hvilke regler der skulle være gældende.

Vi har søgt at finde en løsning. Vi skulle finde en løsning. Alle partier er enige om, at de offentlige subsidier skal bringes noget ned. Jeg kan sige, at for parcelhusenes vedkommende er det beskedent, hvad der nås, det er et beløb på omkring 420 mill. kr. i både statsskat og kommuneskat for 1975. Det er ikke de store ting, det skal det heller ikke være, men jeg mener, det bidrager til, at vi kommer et skridt længere både i retning af en løsning for parcelhusområdet og i retning af en økonomisk løsning.